

vaje se za jinou osobu, nepřímo sám vyhrožoval žhářstvím v úmyslu, by vyvolal v ohrožených právě onen účinek, který by byl rovněž nastal, kdyby vyhrůžky pocházely od osoby, které byly přičítány.

Nejsou důvodné ani výtky činěné rozsudku pro odsouzení obžalovaného pro zločin podle § 209 tr. zák. Skutková podstata tohoto zločinu vyžaduje, by pachatel vymyslel skutkové okolnosti, zakládající skutkovou podstatu zločinu takovým způsobem, že jimi je nařčená osoba křivě označována za pachatele zločinu, který vůbec nespáchala. V souzeném případě spáchal zločin (§ 99 tr. zák.) obžalovaný sám; není tedy místa pro zjištění, že se tohoto nebo příbuzného zločinu (§ 98 b) tr. zák.) dopustila křivě obviněná osoba v objektivním i subjektivním směru. Stačí ve směru objektivním k naplnění skutkové podstaty zločinu podle § 209 tr. zák. zjištění, že obžalovaný ve výhrůžných dopisech uvedl vymyšlené skutečnosti, jimiž označil Annu N-ovou a Hedviku H-ovou křivě za pachatelky zločinu, který nespáchaly. V subjektivním směru stačí pachatelovo vědomí o nepravdivosti skutkových tvrzení, zakládajících křivě obvinění. Že obžalovaný v tomto vědomí jednal a obě ženy pro vymyšlený na ně zločin obvinil takovým způsobem, že jeho obvinění mohlo dáti vrchnosti příčinu k vyšetřování neb aspoň k pátrání proti obviněným, zjistil rozsudek výslovně.

V odvolání z nepodmíněného odsouzení uplatňuje obžalovaný, že neprávem bylo u něho podmíněné odsouzení podle § 2 zákona o podmíněném odsouzení vyloučeno. Touto námitkou je věcně uplatňován zmatek podle čís. 11 § 281 tr. ř., leč bezdůvodně. Obžalovaný byl sice rozsudkem krajského soudu v Olomouci ze dne 20. května 1926 odsouzen pro zločiny podle § 99 tr. zák. a §§ 197, 199 a) tr. zák. podmíněně a lze podle spisů míti za to, že se osvědčil; leč v onom rozsudku bylo uznáno, že činy ty byly spáchány z pohnutek nízkých a nečestných. A tu vyslovil zrušovací soud již opětovně, že předchozí odsouzení pro čin uvedený v § 2 zákona o podmíněném odsouzení vylučuje za podmínek tam uvedených podmíněné odsouzení, i když bylo co do onoho předchozího odsouzení vysloveno, že se odsouzený osvědčil (sb. n. s. čís. 3615 a j. v.). Předpoklad soudní bezúhonnosti a nepřípustnost přihlížeti k předchozímu rozsudku nastává jen zahlazením odsouzení (§§ 5, 6 zákona čís. 111/1928, sb. n. s. čís. 3570, 3839). Osvědčení se podle zákona o podmíněném odsouzení nemá však v zápětí zahlazení odsouzení, nýbrž má jen ten účinek, že se pokládá za to, že vinník nebyl odsouzen (§ 1 odst. 1 zákona o podmíněném odsouzení). Vzhledem k tomu tudíž, že předchozí trestné činy byly spáchány z pohnutek nízkých a nečestných a že neuplynula doba stanovená v druhém odstavci § 2 zákona o podmíněném odsouzení, která se v případě osvědčení čítá ode dne, kdy bylo vysloveno, že se podmíněně odsouzený osvědčil, vyslovil nalézací soud právem, že podmíněné odsouzení je v souzeném případě vyloučeno.

Čís. 4328.

Pro posouzení skutkové podstaty přečinu podle §§ 23 a 25 zák. na ochr. zn. přichází při známkách kombinovaných v úvahu celkový do-

jem známky, při čemž je po případě přihlédnouti k součástkám výpravy zboží, jež známkou chráněny nejsou.

Otázku zaměnitelnosti a šalivosti známky je řešiti s hlediska obyčejného kupitele při obyčejné pozornosti, při čemž bude rozhodný dojem, jaký o známce utkvěl v paměti kupitele.

Podle druhu zboží mohou po případě přijíti v úvahu jako obyčejní kupitelé jen některé zvláštní vrstvy spotřebitelů, u nichž může býti různá míra průměrné pozornosti, věnované původu a známce zboží při jeho nákupu.

I když obyčejný kupitel má v paměti jméno firmy vyrábějící zboží s chráněnou známkou, může se domnívati, že nastala změna firmy nebo že v tuzemsku prodává originální zboží jiná firma.

V rozsudku (zprošťujícím z obžaloby pro přečin podle §§ 23, 25 zák. na ochr. zn.) nestačí jen vysloviti, že se podobnosti mezi oběma známkami týkají takových částí vnější úpravy, které jsou všeobecně používány a proto nerozhodné, a že soud ze srovnání obou známek dospěl k přesvědčení, že obžalovaný označil své zboží jinou známkou, takže původ zboží je pro obyčejného kupitele na prvý pohled poznatelný, nýbrž jest soud povinen, by jednotlivé podobnosti i rozlišení přesně v rozsudku uvedl a na tomto podkladě způsobem hovícím předpisům §§ 270 čís. 5 a 281 čís. 5 tr. ř. náležitě zjistil a odůvodnil, proč vylučuje zaměnitelnost obojího označení zboží.

Pokud nelze trestati týž skutek, který naplňuje skutkovou podstatu přečinu podle známkového zákona, v ideálním souběhu i za přečin podle § 29 zák. proti nekalé soutěži.

Pokud jde o nekalou reklamu ve smyslu § 25 zák. čís. 111/1927, využitkoval-li nástupce v tovární místnosti při prodeji svého výrobku oproti veřejnosti vyznamenání firmy předchůdcovy.

(Rozh. ze dne 18. listopadu 1931, Zm II 157/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti soukromé obžalobkyně do rozsudku krajského soudu v Moravské Ostravě ze dne 14. února 1930, jímž byli obžalovaní podle § 259 čís. 3 tr. ř. zproštěni z obžaloby pro přečin podle § 23 ve spojení s § 25 zákona ze dne 6. ledna 1890, čís. 19 ř. zák. o ochraně známek, pro přečin podle § 29 odst. 2 zákona proti nekalé soutěži ze dne 15. července 1927, čís. 111 sb. z. a n., a pro přestupek podle § 25 téhož zákona, zrušil napadený rozsudek jako zmatečný a věc vrátil soudu své stolice, by ji znova projednal a o ní rozhodl.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti soukromého obžalobce, dovolávající se číselně důvodů zmatečnosti čís. 5, věcně i čís. 9 a) § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Nalézací soud stojí na správném právním stanovisku, vyslovuje, že pro posouzení skutkové podstaty přečinu podle §§ 23 a 25 zák.

na ochranu známek přichází při známkách kombinovaných v úvahu celkový dojem známky, při čemž je po případě přihlédnouti k součástkám výpravy zboží, jež známkou chráněny nejsou. Správně uvádí též soud, že otázku zaměnitelnosti a šálivosti známky je řešiti s hlediska obyčejného kupitele při obyčejné pozornosti, při čemž bude rozhodný dojem, jaký o známce utkvěl v paměti kupitele. Není pochyben ani názor soudu, pokud uvažuje, že podle druhu zboží mohou po případě přijíti v úvahu jako obyčejní kupitelé jen některé zvláštní vrstvy spotřebitelů, u nichž může býti různá míra průměrné pozornosti, věnované původu a známce zboží při jeho nákupu. Přes to, že se rozsudek neprohřešuje v těchto bodech proti právním zásadám judikatury a nauky, nelze udržeti v platnosti jeho zprošťující výrok ohledně přečinu podle §§ 23 a 25 znám. zákona, poněvadž soud v rozsudku podává jen resumé, výsledný svůj zjišťovací úsudek, nikoli však jeho podklad, takže zrušovacímu soudu nelze posouditi, jakým a zda správným postupem zjišťovacím dospěl soud ke svému závěru. Nestačilo v rozsudku prostě vysloviti, že se podobnosti vytknuté soukromou obžalobkyní v jednotlivostech mezi oběma známkami týkají takových částí vnější úpravy, které jsou všeobecně v likérnictví používané a proto nerozhodné, a že soud ze srovnání obou známek dospěl k přesvědčení, že obžalovaní označili své zboží jinou známkou, takže původ obou likérů je pro obyčejného kupitele na prvý pohled poznatelný, nýbrž bylo povinností soudu, by jednotlivé podobnosti, avšak i rozlišnosti přesně v rozsudku uvedl a na tomto podkladě pak způsobem hovícím předpisům § 270 čís. 5 a § 281 čís. 5 tr. ř. náležitě zjistil a odůvodnil, proč vylučuje zaměnitelnost obojího označení zboží. Soud si však výklad tohoto postupu nahradil tím, že přilepil k rozsudku jednotlivé součástky chráněné známky a značky obžalovaných a, poukazuje prostě na tento obrazový obsah rozsudku, vyřkl závěrečný úsudek; leč tímto postupem prohřešil se jednak proti zásadě § 270 čís. 5 tr. ř., že v rozsudku má býti stručně, avšak určitě uvedeno, které skutečnosti a z jakých důvodů soud pokládal za dokázané nebo nedokázané, což pouhým připojením jednotlivých součástí obojího označení nahrazeno nebylo, jednak nevzal vůbec za základ svého uvažování označení obžalovaných v celém jeho rozsahu, nepřilepiv k rozsudku ani červenou pásku ani zlatou pečeť, jež také náleží k označení zboží obžalovaných, takže již podle toho je spolehlivý a správný výrok v naznačených směrech nemožný, an soud neměl ani před sebou veškeré součástky pozastavené značky. Vše to zmateční stížnost soukromé obžalobkyně právem vytýká napadenému rozsudku.

O jisté rozlišnosti obojího označení zboží se soud ovšem zmiňuje (a to jest vlastně jediné konkrétní zjištění v tomto směru) v druhé části rozsudkových důvodů, týkajících se zprošťujícího výroku pro přečin podle § 29 zák. proti nekalé soutěži, a jest se těmito úvahami již při rozboru výroku podle §§ 23 a 25 známkového zákona zabývati, an se podle obsahu rozsudku v podstatě kryje skutkový děj tohoto přečinu s dějem pozastaveným podle § 29 zákona proti nekalé soutěži. Rozsudek vylučuje zaměnitelnost, poněvadž prý je nemyslitelno, by se zákazník poža-

dující »Cointreau Triplesec« spokojil se zbožím zřetelně označeným »Triple sec Curaçao« od firmy Adolf F., a to tím spíše, ano jméno F. je nadto způsobem přímo do očí bijícím otištěno na nálepce v bílých písmenách na černém poli. Leč ani tento výrok neobstojí před zákonem. Především vzbuzuje totiž pochybnosti, zda se soud při těchto svých úvahách řídil správnými pravidly právními, již poukaz rozsudku na zákazníka požadujícího Cointreau Triplesec; při porušení známkového práva však jde o řešení otázky, zda zákazník kupující podle známky, kterou v paměti má, může být ošálen celkovým dojmem pozastavené značky, nikoli o zákazníka požadujícího a kupujícího zboží výhradně podle jména výrobce nebo názvu zboží. Kromě toho však spočívá onen závěr o nezaměnitelnosti označení zcela zřejmě i na zřeteli k tomu, že závadné označení poukazuje též k výrobcí F-ovi. V příčině jména výrobitele v obrazu známky jest si však uvědomiti, že nezřídka obyčejný kupitel, třebaže jméno firmy vyrábějící zboží se známkou chráněnou v paměti má, může se domnívati, že nastala změna firmy, nebo že v tuzemsku prodává originální zboží firma jiná a pod. Výrok soudu o nezaměnitelnosti označení s ohledem na jméno výrobitele (F-a) »do očí bijící« byl by tedy právně bezvadný jen, kdyby byl podložen předchozím zjištěním, že právě tato označení obou podniků zboží vyrábějících jsou tím, co jednak obyčejnému zákazníkovi podle známky kupujícímu utkví v paměti z výsledného dojmu zboží označeného ochrannou známkou soukromé obžalobkyně, jednak ho především aneb obzvláště napadne na zboží pozastaveném. Že však právě údaj firmy (jméno) výrobce je význačnou a v celkovém dojmu převládající složkou známky soukromé obžalobkyně, rozsudek nezjišťuje. Je tedy zprošťující výrok co do přechinu podle §§ 23 a 25 zn. zák. v základě § 281 čís. 5 a 9 a) tr. ř. zmatečný a týmiž zmatečnostmi jest stížen i zprošťující výrok týkající se přechinu podle § 29 zák. proti nekalé soutěži, takže v posléze uvedeném směru stačí poukázati prostě k tomu, co již uvedeno, ježto se oba zprošťující výroky ve svých důvodech, jakož i proti nim vznesené výtky stížnosti v podstatě kryjí a navzájem doplňují. Jest tu ovšem zdůrazniti ve příčině rozdílu mezi přechinem proti známkovému zákonu a přechinem podle § 29 zák. proti nekalé soutěži tyto pro právní posouzení věci v novém řízení, bez něhož se nelze obejít, důležité zásady: Podle celé úpravy rozsudku se zdá, že soud též čin, který naplňuje skutkovou podstatu přechinu podle známkového zákona, zneužití známek pro soukromou obžalobkyni chráněných na výrobcích obžalovaného, posoudil v jednočinném souběhu i jako přechin podle § 29 zák. proti nekalé soutěži. Leč jak již v rozhodnutí čís. 3954 sb. n. s. obšírně bylo dovedeno, mizí v takových případech skutková podstata § 29 zákona o nekalé soutěži ve skutkové podstatě tíže trestného přechinu podle § 23 známkového zákona a není přípustné trestati též skutek v ideálním souběhu těchto dvou skutkových podstat, poněvadž se nedostává základní podmínky, totiž porušení různých právních statků, chráněných různými trestními zákazy. Na soudu nalézacím bude, by při novém projednávání věci tuto právní zásadu měl na zřeteli a proto především zjistil, zda tytéž skut-

kové úkony tvoří podklad pro ten i onen obžalobou za vinu daný přečin, či zda podle obsahu obžaloby pozastaveny jsou snad některé součástky úpravy zboží obžalovaných, které podle známkového zákona chráněny nejsou.

Zmateční stížnost je též v právu, pokud napadá zprošťující výrok ohledně § 25 zák. proti nekalé soutěži. Pokud soud skutkovou podstatu tohoto přestupku vylučuje ve příčině užívání slov »Grand Prix na pařížské výstavě v roce 1900« v úvaze, že obžalovaní uvedli Curacao do obchodu pod jménem firmy F., firmy onou cenou skutečně vyznamenané, a že je nerozhodné, jakým způsobem se obžalovaní stali nástupci této firmy, ocitá se v omylu, neboť právě způsob a rozsah onoho nástupnictví může mít rozhodný vliv pro otázku, zda jde o nekalou soutěž čili nic; vždyť, pokud by bylo zjištěno, že obžalovaní jen provozují v oné továrně, tedy v oné místnosti, kde dříve měla firma F. svou výrobu likérů, svůj likérový podnik, bylo by lze v jednání obžalovaných spatřovati nekalou reklamu podle § 25 cit. zák., poněvadž tato nahodilá souvislost nedává ještě nástupci v tovární místnosti právo, by využítkoval v průmyslu likérnickém jména svého předchůdce, totiž prý proslulé a snad i na výstavě pařížské vyznamenané firmy k tomu, by si při prodeji svého výrobku přidával proti veřejnosti vyznamenaní jiné firmě náležející. Jinak by se snad mohla míti věc — při nejmenším ve směru subjektivním — kdyby se byli obžalovaní stali nástupci firmy F. i ve příčině jejího výrobku, potud, že s jejím svolením vyrábějí likér Curacao takové jakosti, nebo podle téhož receptu, jako firma F., aneb že by byli převzali dříve firmou F. provozovaný podnik se všemi právy a v původním způsobu výroby likéru pokračovali. Leč jaký byl poměr nástupnictví, není v rozsudku zjištěno a je tedy na snadě mylnost dotyčného výroku, pokud soud zprostil obžalované, pokládav způsob nástupnictví za nerozhodný. Pochyben jest i zprošťující výrok, pokud soud nespátřuje nekalou reklamu v užití údaje »expert de jury«, odůvodniv tento výrok úvahou, že by zákazník žádající francouzský likér »Cointreau« nikdy nemohl býti pohnut ke koupi likéru »Curacao« tím, že na etiketách mimo jiné je — rozuměj proti pravdě — uvedeno, že výrobce tohoto likéru byl »expertem de jury« ať na pařížské výstavě, ať jinde. Z této úvahy vysvítá nade vší pochybnost právní mylnost rozsudkového nazírání, ano, při posouzení skutkové podstaty § 25 zákona o nekalé soutěži nesejde na tom, zda by v konkrétním případě mohla onou poznámkou o výstavním expertu přivoděna býti záměna výrobku žalující firmy a výrobku obžalovaných; rozhodným pro skutkovou podstatu tohoto přestupku je naopak, zda vůbec při soutěži v oboru likérnickém zjednána býti mohla zboží obžalovaných přednost na úkor jiných soutěžitelů onou poznámkou, a tu jest připustiti, že, zajisté okolnost, že obchodník byl expertem de jury, může přivoditi takový účinek, poněvadž takovými experty jsou ustanovováni nebo voleni zpravidla obchodníci, těšící se zvláštní důvěře, vynikající svou reálností, svými zkušenostmi, zvláštní kvalitou svých výrobků atd. Třebaže by nemohla nastati záměna mezi tím a oním výrobkem jen onou poznámkou, mohla přece tato poznámka pohnouti

kupitele k tomu, by, uvědomiv si rozdíl likéru Cointreau a Curacao, tomuto výrobku dal přednost, poněvadž se domnívá, že likér z podniku výrobce veřejnou důvěrou vyznamenaného bude též výrobkem vynikajícím. V tomto směru tedy zprošťující rozsudek spočívá na zřejmě mylném výkladu zákona a jest toutéž vadou stížen rozsudek i v konečných svých úvahách, pokud, buduje na tomtéž mylném pojetí právním, vylučuje subjektivní zavinění obžalovaných ve příčině přestupku podle § 25 zák. proti nekalé soutěži jak ohledně poznámky »Grand Prix...«, tak ohledně poznámky »Expert de Jury...«.

Čís. 4329.

I když byl první rozsudek odvolacím soudem zrušen a věc vrácena okresnímu soudu k novému projednání a rozhodnutí, je soudce vázán zákazem reformace in peius, došlo-li ke zrušení prvního rozsudku jen k odvolání obžalovaného.

(Rozh. ze dne 20. listopadu 1931, Zm I 893/31.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1931 a jej potvrzujícím rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího ze dne 15. června 1931 byl ve výroku o trestu, pokud byl obžalovanému podle § 493 tr. zák. použitím §§ 266, 267 tr. zák. uložen trest vězení v trvání 14 dnů, porušen zákon v ustanoveních §§ 477, 293 odst. 3, 290 odst. 2 tr. ř.; oba rozsudky se co do výroků o trestu zrušují a trest se obžalovanému znovu vyměřuje peněžitou pokutou 900 Kč, v případě nedobytnosti vězením v trvání 14 dnů.

D ů v o d y:

Na Eduarda L-a byla podána u okresního soudu trestního v Praze soukromá obžaloba pro přestupek proti bezpečnosti cti jednak Růženou V-ovou, jednak Josefem H-em a obě obžaloby spojeně projednávány. Rozsudkem ze dne 23. května 1930 byl Eduard L. uznán vinným přestupkem podle § 491 tr. zák. a odsouzen podle § 493 tr. zák. s použitím § 261 tr. zák. k trestu na penězích 900 Kč, v případě nedobytnosti do vězení v trvání 30 dnů, nepodmíněně. Z tohoto rozsudku ohlásil a provedl odvolání co do viny a trestu jen obžalovaný Eduard L. Rozsudkem krajského soudu trestního v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 27. června 1930 bylo odvolání vyhověno a napadený rozsudek podle § 470 odst. 3 tr. ř. v celém rozsahu zrušen a nalézacímu soudu uloženo předsevzítí nové hlavní přeličení. Po opětném projednání věci byl rozsudkem okresního soudu trestního v Praze ze dne 7. února 1931 obžalovaný Eduard L. uznán vinným přestupky podle §§ 487, 488, 489, 491 tr. zák. a odsouzen podle § 493 tr. zák. použitím §§ 266, 267 tr.